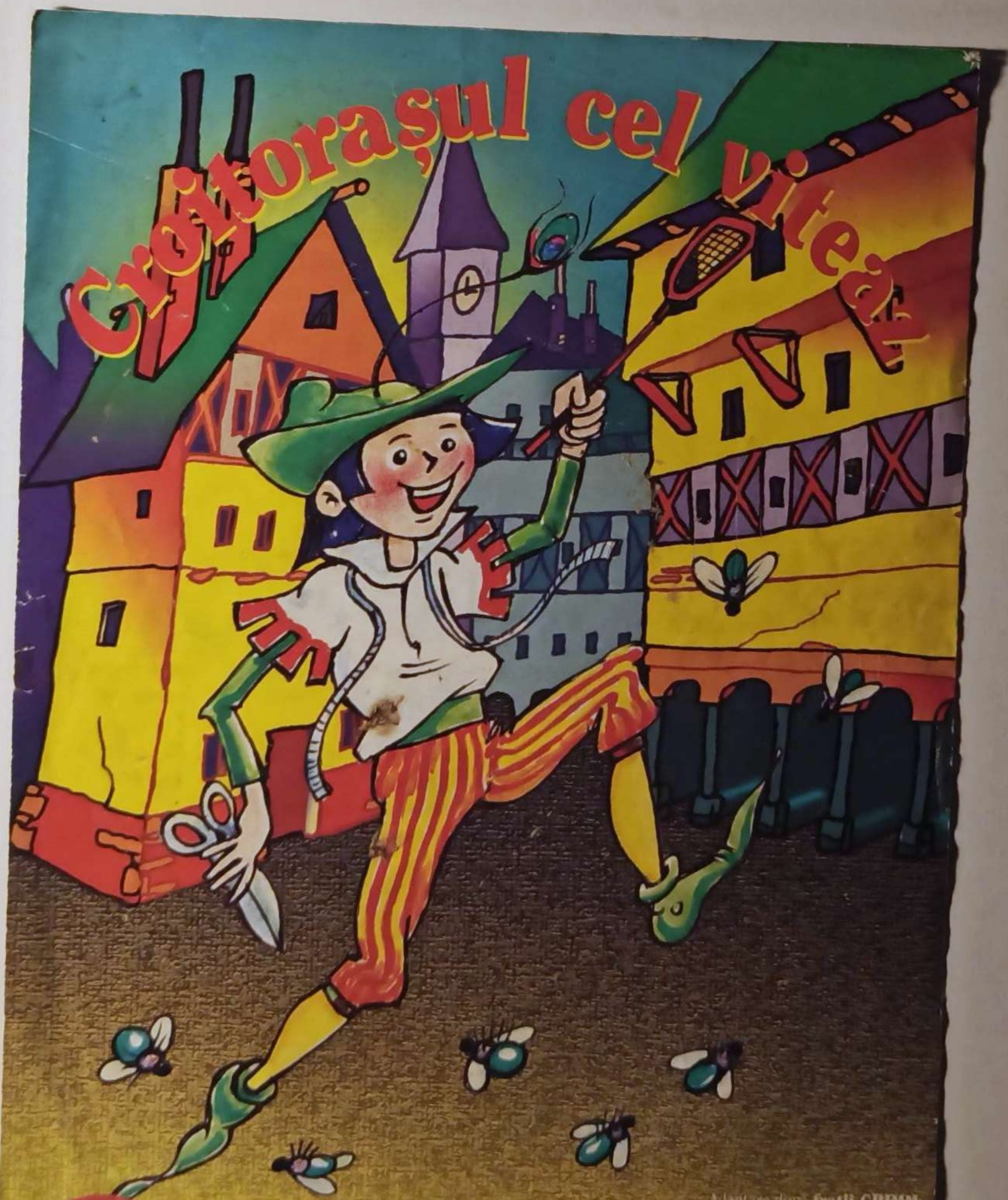
Croitorașul cel viteaz

Adaptare după frații GRIMM

4 Colecția Draga mea pentru copii
Cele mai frumoase povești, poezii, cântecele, ghicitori

Croitorașul cel viteaz

A fost odată un croitoraș tare lăudăros. Într-o zi, pe când cosea el la masa lui de lucru, auzi din stradă un glas de femeie care striga: „Dulcețuri de vânzare!“ Spre disperarea acesteia, nu a cumpărat de la ea decât trei linguri de dulceață de zmeură. Și nici măcar pe acelea nu le-a mâncat imediat, ci le-a întins pe o felie groasă de pâine pe care a așezat-o alături de el, pe masă. „O mănânc de îndată ce termin de cusut cămașa“, își zise el. Însă aroma de dulceață atrase curând câteva muște.

- Plecați de aici! strigă croitorașul. Dar muștele dădură mai departe târcoale la dulceață. Furios, croitorașul le lovi cu o bucată de pânză și șapte dintre ele căzură moarte pe podea.

- Șapte dintr-o lovitură! se grozăvi croitorașul. Se cuvine ca omenirea întreagă să afle despre așa ispravă vrednică de laudă! Așa încât își făcu degrabă o cingătoare pe care scrise cu litere aurite: ȘAPTE DINTR-O LOVITURĂ! Apoi își puse cingătoarea la brâu și porni în lume, ca toți să afle de isprava lui nemaiauzită. Dar înainte de a ieși pe ușă, înșfăcă o bucată de brânză veche, pe care o puse în buzunar ca să aibă ce îmbuca pe drum, când avea să-l răzbească foamea.

ȘAPTE dintr-o LOVITURĂ

La ieșirea din oraș întâlni un uriaș cu o înfățișare înfricoșătoare, căruia i-a propus imediat tovărășia.

- Drept cine te crezi, mă, pirpiriule? îi zise uriașul, izbucnind în râs.

Dar citind ce scria pe cingătoarea croitorașului, uriașul crezu că acesta doborâse șapte oameni, nicidecum șapte amărâte de muște! Dar parcă tot nu-i venea a crede că un asemenea omuleț fusese în stare de așa voinicie și se hotărî să-l pună la încercare. Însă croitorașul îl păcăli de fiecare dată pe uriaș. Astfel, în timp ce uriașul strânse în pumn o piatră până ce începu să picure apă din ea, mititelul cel viteaz scoase bucata de brânză din buzunar și o stoarse la rându-i.

- Ei bine, dacă ești așa de voinic, ia ajută-mi să car copacul ăsta, îi ceru uriașul, arătându-i un stejar cât toate zilele. Mergând în frunte, uriașul nu-l văzu în urma sa pe croitorașul nostru cum se așezase frumușel pe-o creangă, ascuns în frunzișul des al copacului. După un timp, uriașul se opri, frânt de oboseală. Cum mititelul își tot bătea joc de el, au început să se fugărească în jurul copacului, până când uriașul s-a încurcat rău de tot între crengi. Tocmai atunci, regele și curtenii săi se nimeriră prin partea locului. „Ce se întâmplă aici?“ vru să afle regele.

- Nu-i mare lucru, Măria Ta, răspunse croitorașul. Tocmai l-am prins pe uriașul acesta.

Și cum uriașul făcuse mari stricăciuni prin părțile acelea, regele îi dădu croitorașului, drept răsplată, un sac plin cu bani de aur și fata cea mică de soție.

Și astfel croitorașul își află faima și norocul și trăi fericit până la sfârșitul zilelor lui.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Învață o rugăciune!

Împărate Ceresc

Împărate Ceresc,
Mângâietorule,
Duhul Adevărului
Care pretutindenea ești
Și pe toate le-mplinești,
Vistierul bunătăților
Și Dătătorul de viață,
Vino și Te sălășluiește întru noi
Și ne curățește pe noi
De toată întinăciunea
Și ne mântuiește,
Bunule,
Sufletele noastre!
Amin

Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

12-1
2006

2007

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

Bucurați-vă! Vine iarăși
Moș Crăciun!

CASA

sumar

12-1
2006

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov

DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu

ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54.
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro

ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http://www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102

TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

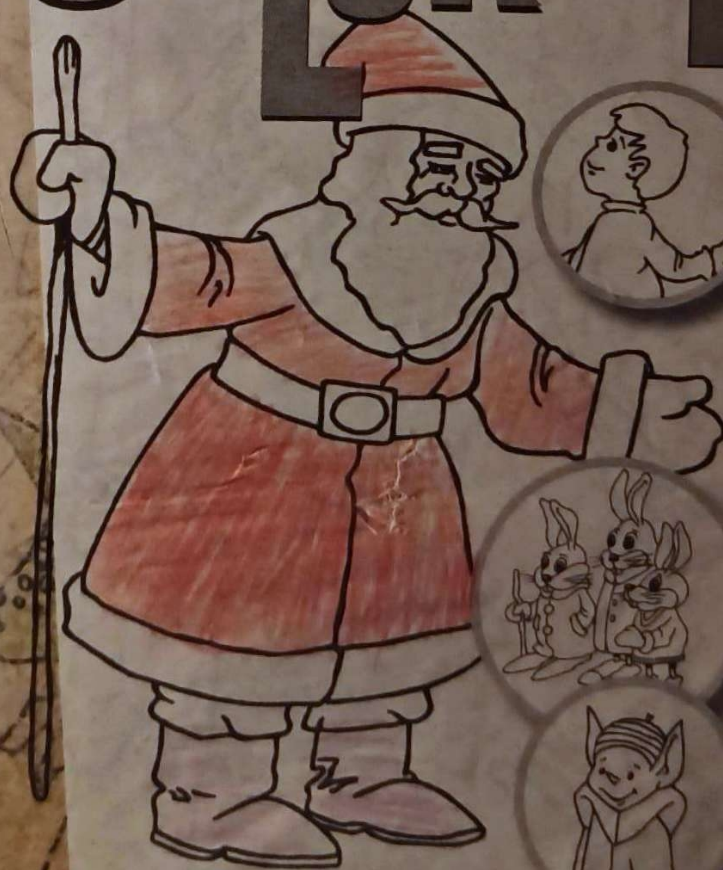
ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Se vinde numai împreună cu Cărticica Draga mea pentru copii

Cărticica Draga mea de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!

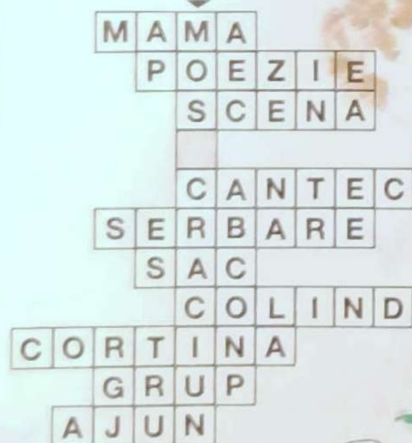

Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI

Soluțiile jocurilor
din Cărticica de colorat

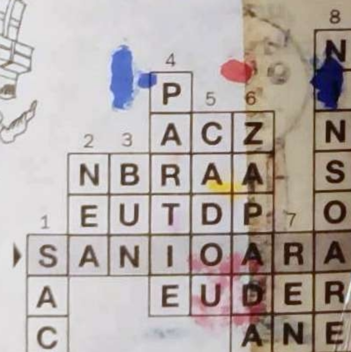
În Noaptea de Sfânt Ajun
- paginile 8-9

		M	A	M	A				
			P	O	E	Z	I	E	
				S	C	E	N	A	
				C	A	N	T	E	C
		S	E	R	B	A	R	E	
			S	A	C				
				C	O	L	I	N	D
C	O	R	T	I	N	A			
		G	R	U	P				
	A	J	U	N					

Moș Crăciun
- paginile 10-11

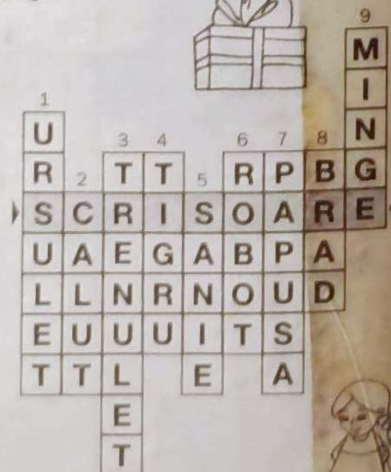

1	2	3	4	5	6	7	8
							N
			P				
			A	C	Z		N
	N	B	R	A	A		S
	E	U	T	D	P		O
S	A	N	I	O	A	R	A
A			E	U	D	E	R
C					A	N	E

Scrisoare către Moș Crăciun
- paginile 14-15

1	2	3	4	5	6	7	8	9
								M
								I
U								N
R		T	T		R	P	B	G
S	C	R	I	S	O	A	R	E
U	A	E	G	A	B	P	A	
L	L	N	R	N	O	U	D	
E	U	U	U	I	T	S		
T	T	L		E		A		
		E						
		T						

Moșul cel Bun
- paginile 12-13

			1	V	I	S	C	O	L	
			2	Z	A	P	A	D	A	
			3	T	R	O	I	E	N	E
		4	S	A	N	I	E			
5	T	O	L	B	A					

Secretul serii de Crăciun

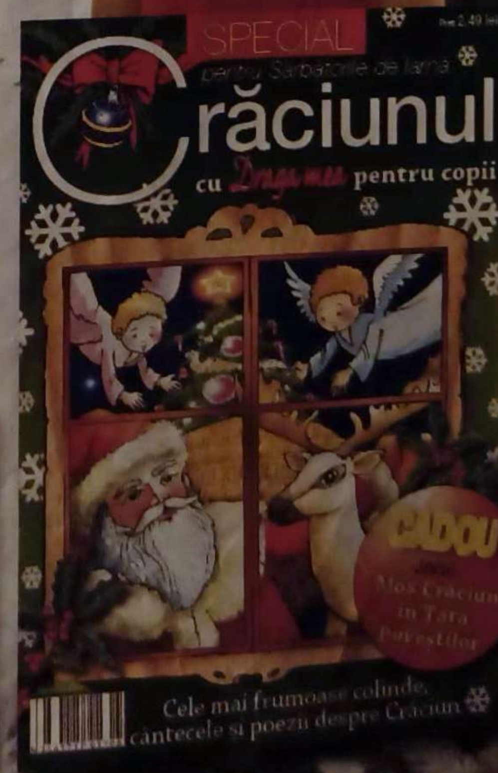
Despre seara de Crăciun
Am câte ceva să-ți spun.
Astfel, pregătit vei fi,
Multe daruri vei primi.

Chiar atunci, în miez de noapte,
Vine tare de departe
Un moș nins. Moșul cel bun
Se numește Moș Crăciun

Să-l primești cum se cuvine
Că altfel nici că mai vine!
Și, în plus, să iei aminte:
Nu-i de-ajuns să fii cuminte.

Cântece și poezii
Multe trebuie să știi.
Poate și ceva povești
Daruri multe să primești.

În noaptea de Sfânt Ajun

Poezie trimisă de educ. **Simina Druță**, loc. Gherla, jud. Cluj

Vine Moşul drag şi bun
În noaptea de Sfânt Ajun
El umblă din casă-n casă,
Daruri sub brăduț ne lasă.

- Moş Crăciune drag şi bun,
Doar un lucru-aş vrea să-ți spun:
Ai tu în desaga ta
Dar şi pentru mama mea?

Moşul drag cu suflet bun
În noaptea de Sfânt Ajun
În desagă scotoceşte
Şi zâmbind aşa grăieşte:

- Hei, copil cu suflet bun,
Doar un lucru-aş vrea să-ți spun:
Darul pentru mama ta
Numai tu îl poți avea!

Băiețelul se gândeşte:
"Ştie moşul ce grăieşte!"
Apoi strigă fericit:
- Iată darul l-am găsit!

Ştiu ce-o poate bucura
Pe scumpă măicuța mea:
Darul cel mai prețuit
E copilul ei iubit!

Şi în noaptea de Ajun
Copilul şi Moş Crăciun
Prind în brad, de-o cetioară,
Steaua şi o inimioară.

Basmobilul

Partea a III-a - Lapomia

Rezumatul capitolelor precedente

Radu și Mihai sunt doi prieteni care în timpul unei excursii găsesc într-o peșteră un aparat cu care se poate călători în Lumea Basmelor, Poveștilor și Povestirilor - BASMOBILUL.

Reușind să pornească aparatul se trezesc în Lumea Basmelor la Adunarea Anuală a Zânelor și Magicienilor. Acolo îl întâlnesc pe Vico spiridușul și împreună o pornesc în căutarea Basmobilului pe care băieții îl pierduseră.

Spiridușul le dă de înțeles că un aparat asemănător cu cel descris de cei doi se află în Peștera cu Lucruri Inutile, păzită de un Dragon. Cei trei ajung la poarta peșterii Dragonului și Mihai bate.

Scârțâind din balamalele grele din fier ruginit, poarta începe să se deschidă încetișor. Radu și Mihai privesc încordați prin deschizătură și zăresc în mijlocul unui morman de lucruri mai vechi sau mai noi Dragonul.

În sfârșit, poarta se deschide suficient și cei trei pășesc cu sfială în interiorul peșterii.

După voce și după cum răcnise din spatele porții, se așteptau ca Dragonul să aibă o înfățișare înfiorătoare, dar spre uimirea lor, acesta, deși încerca să pară înspăimântător, arăta mai degrabă caraghios, așa cum stătea cocoțat pe grămada de vechituri, proptit într-o ghioagă uriașă.

- Cine sunteți voi? tună el încercând de la început să fie măcar autoritar dacă nu fioros.
- Bună ziua, domnule Dragon, salutară politicos copiii.
- Salut, spuse spiridușul și adăugă: Ce mai faci?

Dragonul își pierdu toată autoritatea când dădu cu ochii de Vico.

- Ia te uită cine a venit, exclamă el domolindu-și glasul. Ce mai faci, prichindelule? Tot n-ai plecat din povestea asta?
- Păi nu prea am cum, dar sper să mă ajute noii mei prieteni. Să ți-i prezint: Radu și Mihai. Sunt într-a patra.
- Și eu sunt într-o parte de la o vreme, comentă Dragonul neînțelegând cum venea treaba cu a patra. Mi s-a urât cu slujba asta. Auzi, ditamai Dragonul să păzească tot felul de lucruri inutile... Da' nu faci întotdeauna ce vrei...
- Tocmai de asta am venit la tine, explică spiridușul; printre lucrurile astea vechi ai ceva ce ne trebuie nouă, de fapt băieților, ca să putem pleca din basmul ăsta de care, să fiu sincer, nici n-am auzit.

Dragonul deveni interesat.

- Chiar sunt aici lucruri de care cineva mai poate avea nevoie?
- Păi altfel de ce le-ați mai păzi, îndrăzni Radu.
- Da, așa e, spuse Dragonul gânditor. Și de ce anume aveți nevoie, să vă ajut, căci sunt prieten vechi cu Vico.
- -Uitați, domnule Dragon, de aparatul acela, explică Mihai arătând spre Basmobilul ce stătea aruncat pe grămada de lucruri.

Dragonul privește cu neîncredere când la Mihai, când la Basmobil.

- Cu jucăria asta vreți să plecați? N-are nici roți, nici aripi. Cu așa ceva nu cred că se poate călători...

Cu toate că... în Lumea Basmelor se poate orice...
- Tu dă-ne aparatul și o să-ți explic eu când o să am timp, îl zorește spiridușul.
Dragonul îl privește întrebător.
- Și cum o să faceți?
- Ăsta-i un aparat cu care se călătorește în Lumea Basmelor, a Poveștilor și... așa mai departe, începu Radu, se bazează pe transferul de energie care...
- Destul, destul... Nu-nțeleg nimic, mă doare capul și, dacă vreți să știți, mă doare și-o măsea. Asta din cauza napolitanelor, începu Dragonul, uitând complet de Basmobil.
- Dumneavoastră mâncați napolitane? întrebă Mihai, interesat brusc de durerea de măsele a Dragonului și cu speranța că s-ar găsi ceva napolitane prin preajmă.
- Da, mănânc napolitane, pentru că slujba de paznic e foarte prost plătită, așa că mai fac ici colo câte o reparație, ba la instalația de apă, ba la calorifer, și administratorul care se ocupă de Castelul Împărătesei Zânelor mă plătește în napolitane. Nu înțeleg de ce, da' nici nu mă pot tocmi...
- Păi sunteți Dragon, de ce nu-l speriați un pic, sugeră Mihai în timp ce-și rotea ochii în căutarea napolitanelor.
- Nu pot, răspunde cu părere de rău Dragonul. Aici, în Împărăția Zânelor, trebuie să fii cuminte... Voi credeți că asta-i înfățișarea mea adevărată? Ia priviți!
Și unde nu mi se dădu Dragonul peste cap și se transformă într-un balaur cu trei capete care aruncau fum pe nări și flăcări din ochi.
Băieții se dădură speriați înapoi căutând un adăpost. Vico privea amuzat toată scena.
- Stați liniștiți, nu vă face nimic! Aici, în Împărăția Zânelor, toți trebuie să fie buni și cuminți. De asta Dragonului nu-i prea place aici.
- Lasă, că-mi sfârșesc eu datoria și termin cu slujba asta plicticoasă, zise Dragonul care-și luă vechea înfățișare. Mai am câteva zile și apoi să văd cum voi pleca... Ia stați așa, își aminti el brusc, ați spus că aparatul ăla vă poate ajuta să călătoriți. Păi, mă duceți și pe mine în Lumea Basmelor cu Dragoni, de unde am venit. Ce zici Vico? se adresă el spiridușului.
Vico zâmbește.
- Păi, numai băieții știu să umble cu aparatul ăsta.
Dragonul întoarce privirea spre cei doi.
- Atunci să mă ajute băieții. Eu vă dau Basmobilul, voi mă duceți unde am treabă! Corect?
- Uitați cum stă problema, domnule Dragon, începu Radu cu răbdare. Cu acest aparat nu pot merge mai mult de trei persoane și mai întâi i-am promis lui Vico. El va merge primul cu noi...

- Stai, stai, nu-i așa de simplu, îl întrerupse Vico. Este adevărat că v-am rugat să mă luați cu voi, dar vreau să mă duceți în Laponia.
Băieții se uită unul la altul.
- În Laponia!? exclamă ei în cor. Păi ce să căutăm noi în Laponia? Noi vrem să mergem acasă și tu ce cauți de fapt acolo, în Laponia.
Vico se scărpină în cap.
- Trebuie să ajung la Moș Crăciun. Se apropie sărbătorile și eu, ca orice spiriduș cumsecade, trebuie să-l ajut pe Moș să pregătească darurile pentru copii. Pentru cei cuminți, bineînțeles.
Băieții cad pe gânduri.
- Ei, dacă-i vorba de Moș Crăciun, murmură Radu...
- Chiar, ce-ar fi să-l vedem și noi? adăugă Mihai. Trebuie să fie acolo tot felul de bunătăți...
- Ei, ce ziceți, mă duceți? Ați promis, îl trezi Vico la realitate.
- Da' cu mine cum rămâne, sare Dragonul de pe grămada de vechituri. Dacă mă lăsați aici, nu vă dau Basmobilul.
- Uite cum facem, începu Radu împăciuitor, nene Dragonule, ați zis că mai aveți câteva zile să vă plătiți nu știu ce datorie.
- Păi da, c-am fost păcălit de Magician atunci când am pariat că trei jocuri la rând răstorn toate popicele din prima bilă și el a făcut nu știu ce vrăji și...
- Bine, bine, ne povestiți altă dată istoria cu popicele, lăsați-mă să termin, îl între-rupe Radu. Până vă plătiți datoria, noi îl ducem pe Vico în Laponia, stăm o zi două să-l ajutăm pe Moș Crăciun și ne întoarcem să vă luăm de-aici. De fapt, unde ziceați că vreți să mergeți?
- În Lumea Poveștilor cu Dragoni, se smiorcăi Dragonul frecându-și nasul. Dacă-i vorba de Moș Crăciun, bine, mergeți, dar să vă țineți de cuvânt. Uite, luați Basmobilul.

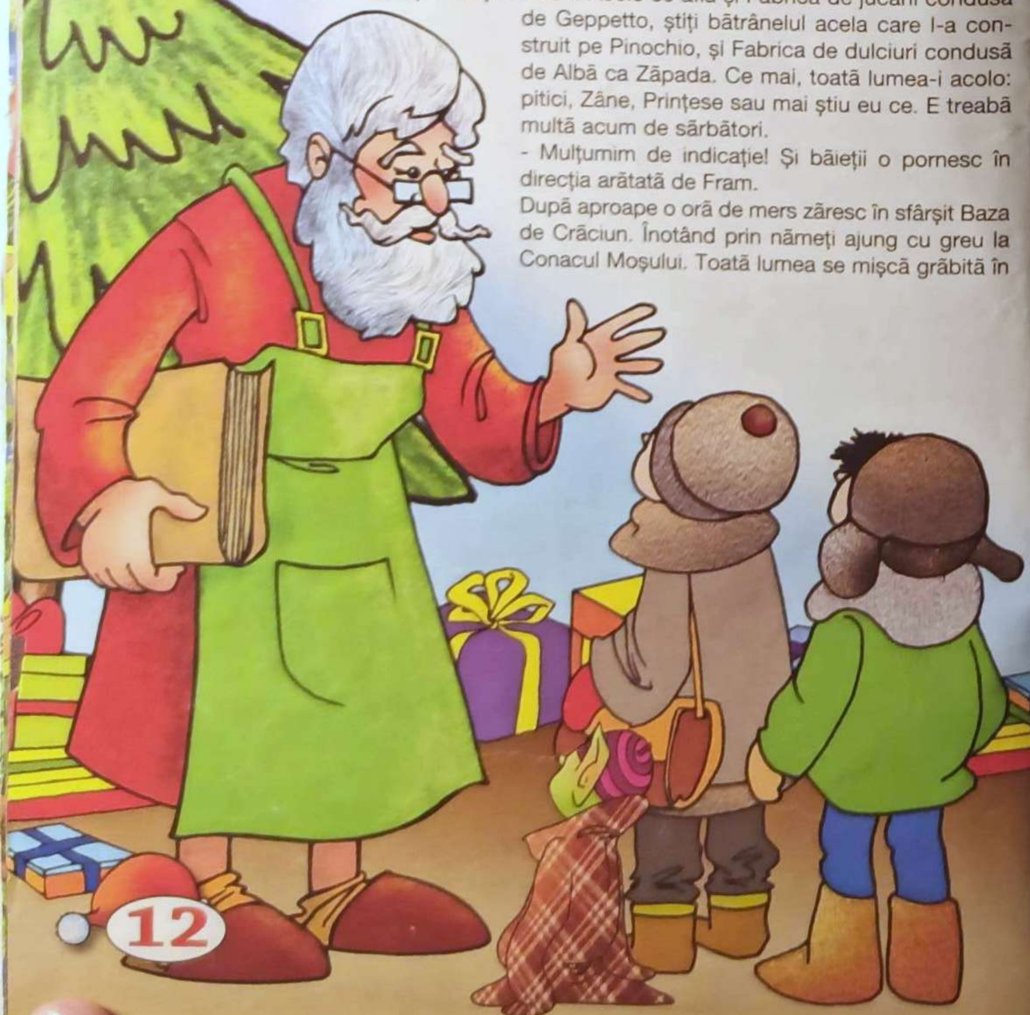
Mihai se repede să ia aparatul.
Dragonul îi privește îngrijorat pe cei trei.
- Și aveți de gând să mergeți în Laponia cu flenderițele alea pe voi, spuse el arătând spre pelerinele cu care încă mai erau îmbrăcați băieții. Cât despre tine Vico, ești dezbrăcat de tot. Cum mergeți așa, dincolo de Cercul Polar?
- La asta nu ne-am gândit, constată Vico.
Mihai se uită la Radu.

- Acum ce facem?
Dar Dragonul îi scoate din încurcătură.
- Am destule haine în depozit. Vă găsiți voi ceva gros de îmbrăcat și nu uitați nici încălțările. Ăsta micu nu știu ce-o să facă. Nu cred că sunt haine pe măsura lui. Hai, vedeți după rafturile alea, îi îndemnă el pe cei trei.
Băieții nu așteptară să le spună de două ori. Cu Basmobilul sub braț s-au înghesuit după rafturi căutându-și ceva de îmbrăcat.
În timp record s-au găsit toate cele necesare. Numai Vico arăta destul de caraghios, căci toate hainele îi erau largi și atârnau dându-i o înfățișare și mai ciudată decât o avea înainte.
Dragonul îi privea mulțumit.
- Acum grăbiți-vă. Terminați treaba și eu vă aștept să mergem în Lumea Legendelor cu Dragoni. Hai, la revedere, se înecă el de emoție.
Radu meșteri ceva la aparat până ce cadranul afișă: Laponia - Basme cu Moș Crăciun - se apasă pe START.
Acum erau obișnuiți căci mai trecuseră printr-o astfel de experiență, așa că după trecerea vârtejului nu se mai mirară că se aflau în mijlocul zăpezilor.
- Nu cred c-am nimerit prea bine, constată Mihai.
Radu privi în jur.
- O fi și aici vreo poveste în care am nimerit.
- Nu mai discutați atâta, hai să mergem, îi îndemnă spiridușul. Trebuie să găsim casa lui Moș Crăciun. Nu cred că suntem prea departe.
- Da' nu se vede nimic, se plânge Mihai, dar nu mai comentează și o ia pe urmele celorlalți doi care deja o luaseră la picior.
- Bine că nu e viscol, constată Vico.
- Ce mișcă acolo? se neliniștește Mihai.
- Da, e ceva după troianul ăla din dreapta, confirmă Radu.
Într-adevăr, de după mormanul de zăpadă își face apariția un urs alb care mormăind se apro-pie de cei trei.
- Ăsta ne mănâncă! se sperie Mihai.
- Hai să fugim! propune Radu.
- Stați liniștiți, nu vă face nimic, îi liniștește Vico.
Ați mai văzut voi urs cu cravată?
Ce-i drept, ursul avea cravată verde cu dungi galbene și roșii, de toată frumusețea.
- Trebuie să ne obișnuim cu chestiile astea, murmură Mihai.
Ursul s-a apropiat până la doi pași de cei trei. Se oprește, se înclină ceremonios și spune:
- Eu sunt Fram, bine ați venit în Lumea Zăpezilor.

- Bine v-am găsit, răspund fâstâciţi copiii.
- Căutaţi pe cineva?
- Îl căutăm pe Moş Crăciun. Vico, spiriduşul, a zis că-l găsim pe-aici.
- Bună Vico, salută Fram. Nu te-am văzut de anul trecut, de la sărbători. Ai venit să-l ajuţi pe Moşul?
- Aşa e, dar cred că am nimerit ceva cam departe, răspunde Vico. Tu ce mai faci?
- Mă plictisesc. Cred că mă voi întoarce la circ. Aici n-am spectatori. Eschimoşii fug când mă văd, unii chiar încearcă să mă vâneze. Nu le fac nici o impresie jongleriile mele cu mingi sau bile. Alta era la circ. Viaţă de artist... Dar... unde spuneaţi că mergeţi?
- La Moş Crăciun, răspund într-un glas cei trei.
- Luaţi-o la dreapta pe după gheţarul acela, apoi mergeţi preţ de o oră şi ajungeţi la Baza de Crăciun.
- Baza de Crăciun? Cum vine asta? se miră Radu.
- Acolo trăieşte Moş Crăciun. Acolo se află şi Fabrica de jucării condusă de Geppetto, ştiţi bătrânelul acela care l-a construit pe Pinochio, şi Fabrica de dulciuri condusă de Albă ca Zăpada. Ce mai, toată lumea-i acolo: pitici, Zâne, Prinţese sau mai ştiu eu ce. E treabă multă acum de sărbători.
- Mulţumim de indicaţie! Şi băieţii o pornesc în direcţia arătată de Fram.
După aproape o oră de mers zăresc în sfârşit Baza de Crăciun. Înotând prin nămeţi ajung cu greu la Conacul Moşului. Toată lumea se mişcă grăbită în

jurul lor şi nimeni nu a observat când au intrat. Au rătăcit puţin prin camerele pline cu jucării şi dulciuri, la care Mihai privea cu jind, şi iată că ajung în sala unde Moş Crăciun, în halat şi cu ochelarii pe nas, dirijează armata de spiriduşi ce împachetau de zor cadourile.
O clipă, Moşul ridică ochii de pe catastiful pe care făcea diferite însemnări şi-i văzu pe cei trei. Pe unul parcă-l cunoştea, cu toate că Vico, aşa cum era îmbrăcat, era destul de greu de recunoscut.
- Apropie-te spiriduşule, spuse Moşul. Ai adus ajutoare?
- Săru'-mâna Moşule, ziseră băieţii. Noi suntem numai aşa în trecere. L-am adus pe Vico şi în ceea ce ne priveşte...
- Hai, lăsaţi, o să-mi spuneţi mai târziu când vom termina treaba. Acum mergeţi şi mâncaţi ceva că poate sunteţi flămânzi şi osteniţi după atâta drum.
Radu ar fi vrut să-i explice cum stă treaba cu călătoria, dar Mihai îl trăgea de mânecă.
- Hai să mâncăm, nu-i frumos să-l refuzăm pe Moşul.
Între timp Vico se descotorosise de hainele lăbărţate şi se pregătea să plece.
- Băieţi, eu vă mulţumesc, mi-a făcut plăcere şi poate o să ne mai vedem. De-acum vă descurcaţi şi singuri. Eu mă duc la treabă că şi aşa am întârziat... La revedere. Şi se pierdu prin mulţimea de pachete, jucării şi spiriduşi.
- Ia te uită cum ne-a lăsat, exclamă Radu.
- Hai dom'le la masă şi nu te mai mira atâta, zise Mihai, şi adresându-se unui spiriduş ce căra un morman de pachete: Unde-i sala de mese, sau cantina, sau Restaurantul, mă rog, undeva unde se mănâncă?
- Adică la Albă ca Zăpada, lămuri spiriduşul.
- Da, da, la Albă ca Zăpada, confirmă Mihai.
- A treia la dreapta, şi spiriduşul dispăru împreună cu mormanul de pachete.
- A treia la dreapta, ce? se miră Mihai.
- Caută şi vei găsi, rosti înţelept Radu.
Şi se porniră pe căutat. Nu le-a fost greu să găsească sala de mese căci de acolo veneau miresme îmbietoare de ciorbiţe, tocăniţe şi fripturici, ca să nu mai vorbim de plăcintele cu mere ce abureau pe tăvi întinse.
- Era şi cazul, exclamă Mihai.
- Poftiţi la masă, se auzi un glas melodios din spatele lor şi când s-au întors miraţi au dat cu ochii de Albă ca Zăpada.

Luminiţa Toia

Moş Crăciun

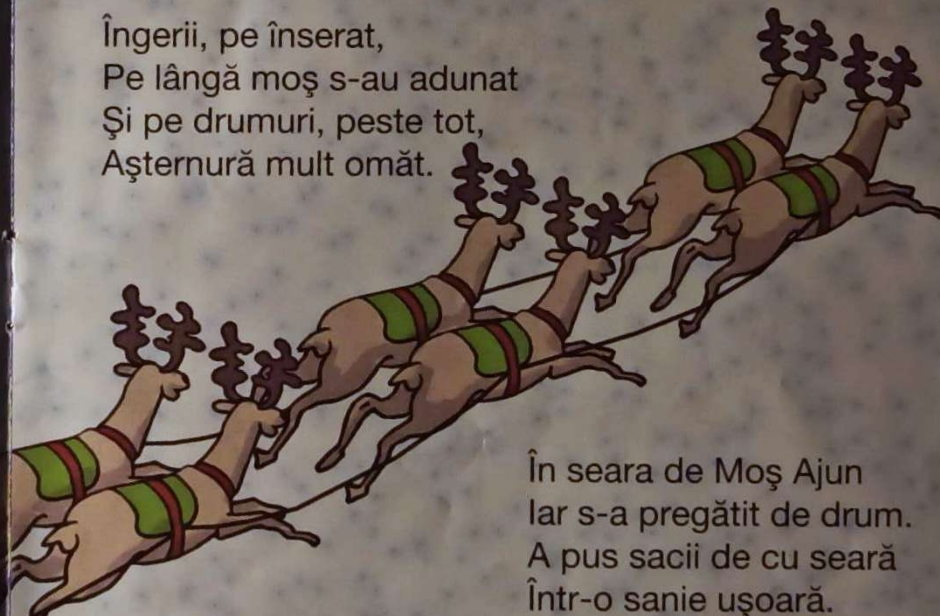
Poezie trimisă de **Cecilia Cioranu**, educatoare pensionară, **Iaşi**

Cine este moşul bun?
Despre el am să vă spun:
E un bătrânel frumos
Tare, tare serios.

Moş Crăciun e al lui nume,
Ştie tot ce e pe lume,
Despre bune, despre rele,
În palatul lui din stele.

Îngerii, pe înserat,
Pe lângă moş s-au adunat
Şi pe drumuri, peste tot,
Aşternură mult omăt.

În seara de Moş Ajun
Iar s-a pregătit de drum.
A pus sacii de cu seară
Într-o sanie uşoară.

A-nhămat la ea un ren
Ca să plece pe teren,
Şi în noaptea cea senină
Îngerii i-au dat lumină

Şi lungi pârtii de zăpadă
Ca s-ajungă mai degrabă,
Să dea darurile-acum
Pentru seara de Crăciun.

Poveste cu Moş Crăciun

Poezie trimisă de
Oana Druţă, loc. Gherla, jud. Cluj

Să vă spun, copii, povestea
Cu Moşul Crăciun:
E un moş cu barba albă
Şi cu suflet bun.

Duce-n spate un sac mare -
Vai, cât e de greu! -
Un copil în cale-i sare:
- Acolo-i şi darul meu?

Şi voios nevoie mare
Pe moş îl pofteşte:
- Haide-n casă, lângă sobă,
De te încălzeşte!

Suflând greu, Moşul se-aşază.
- Vai, sunt ostenit!
Tocmai din Ţara Zăpezii
Astăzi am sosit!

Spune Moşului degrabă
Ai fost tu cuminţel?
- Să-ţi spun drept, eu sunt tot timpul
Ca un îngerel!

Moş Crăciun zâmbeşte-n barbă:
- Toţi copiii-s buni!
Îngeraşii ştiu să facă
Uneori minuni!

Străinul

Era Ajunul Crăciunului, ninsese mult şi zăpada acoperea pădurea, casele şi drumurile. Se auzeau urletele lupilor flămânzi ce ajunseseră până la marginea satului.
Într-una din casele mai răsărite locuia Varlam, negustor înstărit, dar nemaipomenit de zgârcit, împreună cu nevasta şi fiul lor Petruţ.
Deşi sărbătorile băteau la uşă, Varlam nu pregătise nici cine ştie ce bucate şi nici de brad nu se învrednicise, căci, spunea el, "împodobitul unui brad înseamnă bani aruncaţi".
Cu chiu cu vai nevasta lui făcuse un cozonăcel pentru Petruţ, care aştepta nerăbdător să se coacă. Aşa cum era el micuţ, cozonăcelul umpluse casa de arome vestind a sărbătoare.
Era pe la ceasul prânzului, când câinii au început să se zbuciume în lanţ. Varlam, urmat de Petruţ, a ieşit pe prispă să vada ce se întâmplă.

În faţa prispei, un străin zdrenţuros tremura de frig sub straiele-i ponosite.
- Om bun, grăi acesta, lasă-mă să mă adăpostesc la tine, căci mai am mult drum de făcut şi mi-e că mă prinde noaptea şi mă mănâncă lupii.
- Nu am loc pentru oaspeţi, se răsti Varlam.

Suntem trei şi locuim într-o singură cameră, căci Varlam, de zgârcit ce era, nu făcea focul şi în celelalte camere. Vezi-ţi de drum!
- Lasă-l să se adăpostească în grajd, murmură Petruţ.
- O să sperie animalele, mormăi Varlam.
- Lasă-l în grajdul vechi, acolo nu sunt animale, se rugă Petruţ.
- Bine, poţi rămâne în grajdul cel vechi, dar să nu cumva să aprinzi vreun foc şi să-mi primejduieşti gospodăria.
- Îi arăt eu unde să meargă, sări Petruţ, şi nemaiaşteptând încuviinţarea tatălui său, o luă prin nămeţi urmat de străin.
- Uite aici poţi dormi. Sunt destule paie şi sper că-ţi vor ţine de cald, zise Petruţ şi dădu să plece.
- Nu cumva ai nişte pâine? îndrăzni omul, uitându-se sfios către Petruţ.
- Nu ştiu ce să zic. Voi încerca să-ţi aduc ceva, numai să nu mă prindă tatăl meu, căci e tare zgârcit şi nu suferă să dea de pomană, răspunse Petruţ şi ieşi lăsându-l pe străin să se descurce cum o putea.
Ajuns în casă, Petruţ dădu cu ochii de cozonăcelul pe care mama lui tocmai îl scosese din cuptor şi cum altceva nu avea la îndemână, căci Varlam ţinea bucatele încuiate în cămară, îl înşfăcă şi, profitând de lipsa tatălui care coborâse în pivniţă după lemne, o zbughi pe uşă alergând la grajdul în care se adăpostise străinul.
Când Petruţ intră în grajd, omul privi pe sub gluga care-i acoperea faţa şi un zâmbet plin de bunătate îi înflori pe colţul gurii.
- Îţi mulţumesc din suflet, copil bun, spuse el, Dumnezeu să te binecuvânteze şi să ai parte de un Crăciun fericit aşa cum merită un suflet bun ca al tău.
- Poate că o dată o să am şi eu un brad de Crăciun, spuse trist Petruţ şi ieşi din încăpere.

Seara de Ajun trecu aşa ca toate celelalte şi când se ridicară de la cina cea sărăcăcioasă, Varlam îi porunci lui Petruţ:
- Mergi la grajd şi vezi ca nu cumva omul acela să fi aprins vreun foc şi să-mi prăpădească paiele şi să nu uit: parcă mama ta ţi-a făcut un cozonac. Unde e?
- L-am mâncat, răspunse Petruţ şi o zbughi pe uşă.
- Eşti un risipitor, se auzi în urma lui vocea lui Varlam. Ar fi trebuit să-ţi ajungă până la Anul Nou...
Petruţ nu mai auzi dojenile tatălui său, căci ajuns în uşa grajdului rămase mut de uimire; toată încăperea era plină de lumină blândă, iar în mijlocul ei trona un brad de toată frumuseţea încărcat de podoabe. La poalele lui, sumedenie de jucării şi tot felul de pachete cu dulciuri.
Petruţ dădu roată cu privirea căutându-l pe străinul ce se adăpostise printre baloţii de paie, dar acesta nu mai era nicăieri. Copilul alergă afară sperând să-l vadă prin preajmă, dar acesta dispăruse cu desăvârşire şi la lumina ce răzbătea din grajd, Petruţ zări pe zăpada proaspăt aşternută, urme de sanie.
Nimeni nu a ştiut niciodată cine a fost străinul; poate Sf. Petru, poate Moş Crăciun, dar ce se ştie sigur e că din acea seară de Ajun, Varlam, copleşit de minunea petrecută, a devenit de nerecunoscut: un om darnic, bun la suflet şi simţitor la nevoile celor din preajma lui. Şi în fiecare an, când în bradul de Crăciun se aprindeau lumânările, toţi îşi aminteau de străinul care le schimbase viaţa.

Luminiţa Toia

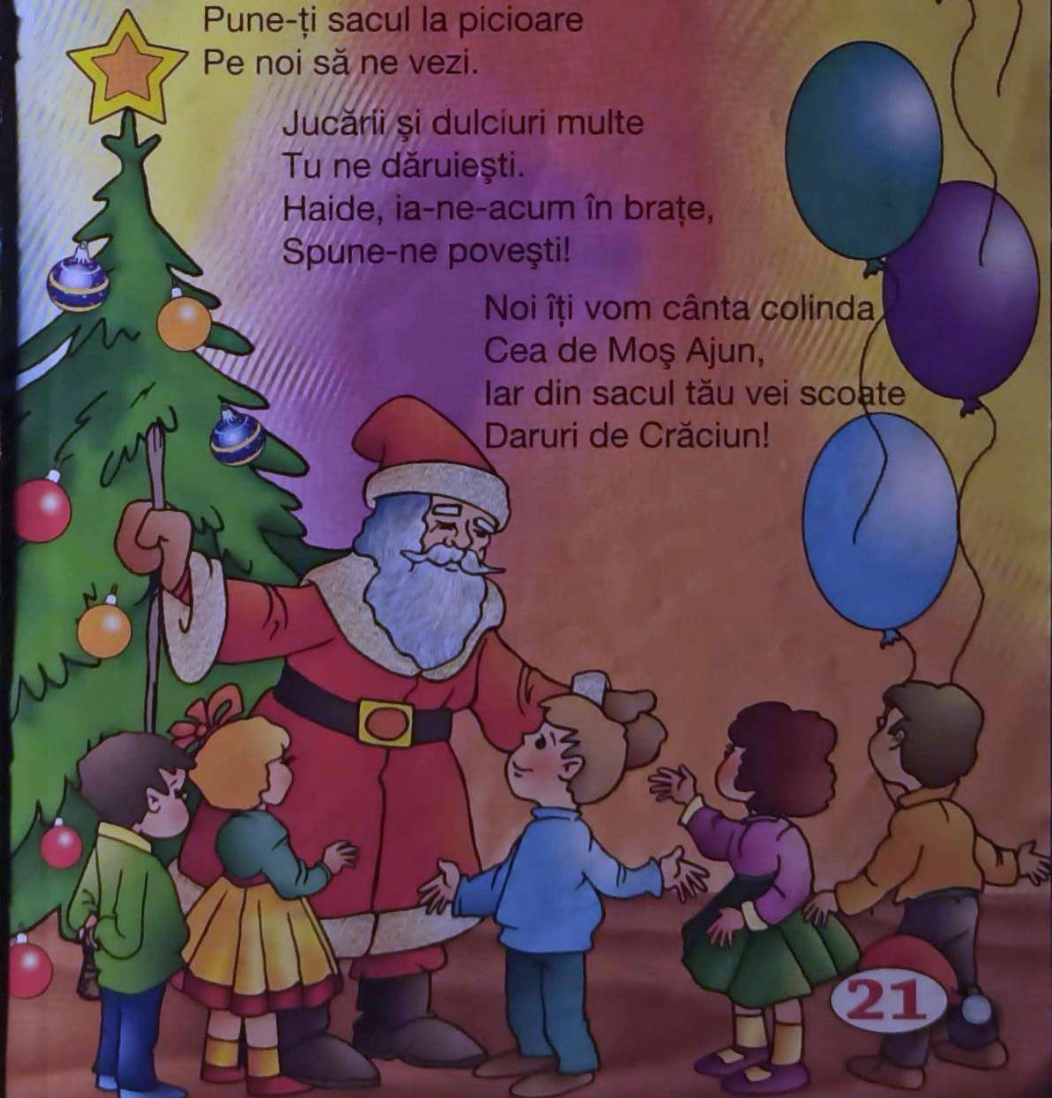
Moşul la serbare

Poezie trimisă de educ. **Simina Druţă**, Loc. Gherla, jud. Cluj

Moşule, hai la serbare,
Pe un scaun şezi,
Pune-ţi sacul la picioare
Pe noi să ne vezi.

Jucării şi dulciuri multe
Tu ne dăruieşti.
Haide, ia-ne-acum în braţe,
Spune-ne poveşti!

Noi îţi vom cânta colinda
Cea de Moş Ajun,
Iar din sacul tău vei scoate
Daruri de Crăciun!

Scrisoare către Moș Crăciun

Poezie trimisă de **Amalia Ioana Ionaș**, loc. Cluj Napoca, jud. Cluj

Dragă, dragă Moș Crăciun
Sunt cuminte și sunt bun,
Sunt tare politicos
Și știu să mă port frumos.

Fiindcă-s mic încă nu știu
Și m-am rugat de bunicuța
Să mă ajute ea, drăguța,
O scrisoare să îți scriu.

Și-așa îmi este tare greu
Și mă tot gândesc mereu
Cum să-ți spun câte-mi doresc
Și la câte mă gândesc.

Că sunt mult prea mulți copii -
Vor și ei tot jucării!
Și-n desaga ta ușor
Ar intra un tigrișor.

Nu te speria... de pluș.
Și-un robot mai jucăuș
Și o minge de-ai putea
Tare mult m-aș bucura!

În secret eu îți șoptesc
Tare mult îmi mai doresc
Să am surioara mea
Cu ea să mă pot juca.

Moșule, îți mulțumesc!
Nu uita că te iubesc!

"Pentru toți copiii care citesc Cărticica "Draga mea pentru copii", cea mai frumoasă Carticică ilustrată și cu cele mai frumoase poezioare, cântecele și povești, transmitem un gând bun de la Cluj și le urăm tuturor ca Sărbătorile care se apropie sa le aducă bucurie și multe cadouri"

Brăduțul

Iarna se așternuse peste toată pădurea. Crengile brazilor stăteau aplecate sub povara zăpezii. În mijlocul unui luminiș, un brăduț înalt de-o șchioapă se ițea printre troiene.
În alt colț al pădurii, trei iepurași, în vizuina caldă pregătită de cu toamnă, își ronțăiau mulțumiți proviziile de morcovi, varză și alte bunătăți adunate în cămară, în timp ce-și depănau întâmplări de peste an.
Și cum discutau ei așa, cel mai mic dintre ei zise:
- Vine Crăciunul și ar trebui să avem și noi un brad.
- Dar sunt atâția brazi în pădure, ce-ți mai trebuie unul? se miră iepurașul mijlociu.
- Cred că vrea să zică despre un brad pe care să-l împodobim când vine Moșul ca să nu ne găsească așa, cu vizuina goală, își dădu cu părerea cel mai mare.
Au căzut cu toții pe gânduri.
- Păi, hai să căutăm un brăduț, rupse tăcerea cel mic.
- Știu unul în poiană, se lumină cel mijlociu.
- Atunci ce mai așteptăm, hai să-l tăiem și să-l aducem în vizuină, hotărî iepurașul cel mare.
Și au pornit-o toți trei spre poiana unde se afla brăduțul.
Odată ajunși acolo, cel mare se scărpină între urechi și zise:
- Da' cu ce-l tăiem?
- Îl ronțăim de la rădăcină! săriră ceilalți doi.
Și pe când se pregăteau să se apuce de treabă, se auzi un glas subțirel:
- Vă rog frumos, nu mai tăiați...
Era brăduțul care auzind ce pregăteau cei trei se speriase de moarte.
- De ce vreți să-mi ronțăiți tulpina? se văită el.
- Nu te speria, spuse iepurașul cel mare; te ducem în vizuină unde e cald și bine, n-o să te mai bată viscolul și în plus te vom împodobi frumos, așa cum îi stă bine unui brad de Crăciun.
- Eu cred că este cald și bine, dar dacă n-am rădăcini în pământ, voi muri...

Iepurașii nu se gândiseră la asta.
- Ce facem acum? întrebă cel mic. Nu putem omorî brăduțul... și Crăciunul fără brad împodobit nu-i Crăciun!
- Dar oamenii ce fac? se miră cel mijlociu.
- Cred că oamenii nu se prea gândesc la brazi, murmură cel mare. Dacă ar trăi în pădure, ca noi... Nu știu ce să zic...
- Am auzit că au brazi artificiali, așa cred că-i mai simplu, își dă cu părerea cel mic.
- Noi n-avem de unde să luăm brad de plastic. Și pe ăsta micu, nu-l putem tăia... Vine Moș Crăciun și noi ce facem? se văită iepurașul mijlociu.
Iepurașul cel mare se foiește scărpinându-se din nou după urechea stângă.
- Eu cred că putem rezolva problema. Uite ce facem, și începu să șușotească cu ceilalți doi, în timp ce brăduțul aștepta speriat.
Cei trei nu mai spuseră nimic și plecară grăbiți din poiană.
Brăduțul răsuflă ușurat. Dar nu trecu prea mult timp și glasurile iepurașilor se auziră iar. Brăduțul privi speriat în direcția de unde veneau chicotelile și-i văzu cu uimire pe cei trei cu lăbuțele pline de tot felul de podoabe pentru pom. Ba, cel mic târâia după el chiar o uriașă ghirlandă de beteală.
Coțofana apăru, nu se știe de unde, cu globulețe colorate. Iepurașii n-au mai întrebat-o de unde le are, căci știau că pasărea era cam hoață când era vorba de lucruri strălucitoare.
Bufnița sosi și ea cu niște lumânărele. Venea tocmai din turla bisericii din satul de la marginea pădurii, unde-și avea cuibul.
Încet, încet, se adunară și celelalte viețăți ale pădurii. Ieșiseră din vizuinile lor auzind glasuri, chicoteli și râsete și voiau să vadă ce se întâmplă.
Ei bine, anul acesta toate animalele pădurii au avut parte de un brăduț împodobit, s-au bucurat și au cântat în cor colinde uitând de dușmăniile sau supărările de peste an, că până și Moș Crăciun s-a mirat văzând atâta voie bună în jurul brăduțului împodobit.
Acesta a fost cel mai fericit brăduț și de atunci în fiecare Crăciun este dichisit și împodobit, ba unii spun că au văzut și îngerași cântând deasupra lui în poieniță.

Luminița Toia

Artificii colorate

de Luminița Toia

Fulgi gingași se-aștern pe cetini
Albi, ușori ca niște șoapte
Și-ntre globuri lucitoare
Cad steluțe colorate.

Lumânările aprinse
Licăresc lumini în noapte
Lungi ghirlande de beteală
Și steluțe colorate...

Pe platouri se dezmiardă
Aburi de plăcinte coapte
Plin e bradul de podoabe
Și steluțe colorate.

În lumina ca o vrajă
Crengile de brad ornate
Par a fi raze de lună
Cu steluțe colorate.

Sclipitoare, jucăușe
Parcă de un vis purtate
În cascadă de lumină
Artificii colorate.

Moșul cel Bun

de Luminița Toia

Iarna-n fiecare an,
Moșul Bun vine din cer
Prin troienele înalte
Înfruntând viscol și ger.

Și în sania-ncărcată
Ce străbate-omătul iernii
Cățărat pe tolba plină
Moș Crăciun își mână renii.

Știe că în noaptea asta-i
Așteptat de mulți copii
Și la fiecare casă
Sania o va opri.

Stau cu toți pe la ferestre
Așteptând de la Ajun
Să apară săniuța
Și în prag Moșul cel Bun.

Până la brăduț...

E greu drumul prin nămeți, mai ales când ai și ditamai globul în brațe! Și potecile sunt atât de încurcate! Nu vrei să-l ajuți pe lepurilă să ajungă la pomul pe care trebuie să-l împodobească înainte ca Moș Crăciun să treacă pe acolo?

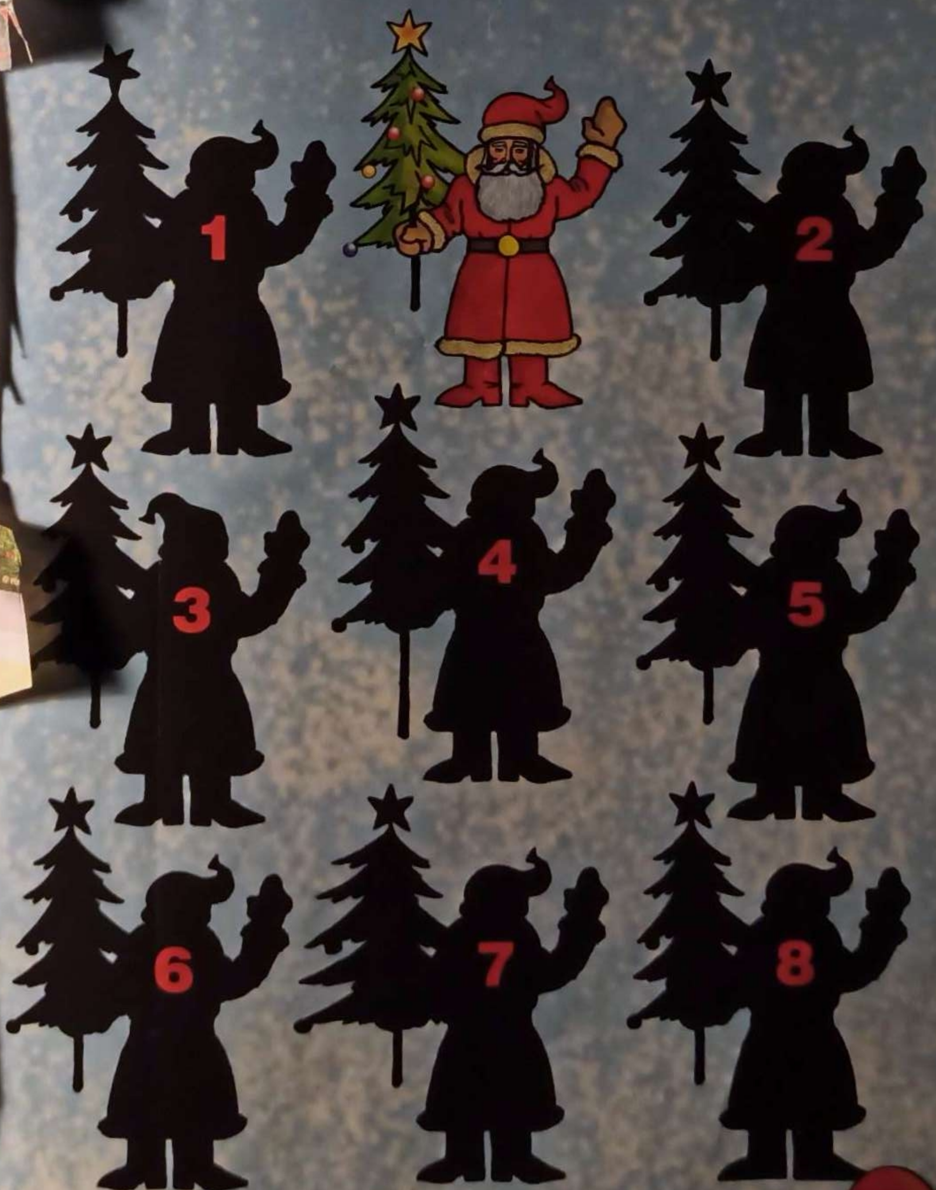

Soluția - în numărul următor.

Care e umbra Moșului?

Din 8 umbre care se profilează pe zăpada abia așternută, doar una este a lui Moș Crăciun. Spune tu care e!

Soluția - în numărul următor.

Minunile Crăciunului

Anul a trecut şi, pe nesimţite, în jurul nostru s-a strecurat iarna cu minunile ei. Care minuni? Fulgii, zăpada, jocurile, omul de zăpadă, brăduţul, cadourile, globurile, colindele… şi încă ceva. Ce anume? Minunata noapte de Crăciun. Atunci când, cu o tainică bucurie, în fiecare casă, adunaţi în jurul brăduţului frumos împodobit, copiii şi părinţii cântă colinde şi îşi aduc aminte că au trecut mai bine de două mii de ani de la o noapte anume… Noaptea în care a venit pe lume pruncul Iisus, Fiul lui Dumnezeu. De ce toţi o numim o noapte minunată? Pentru că tot ce s-a întâmplat atunci şi după aceea a fost o nesfârşită suită de întâmplări minunate. Chiar şi apariţia florii de care vrem să vă povestim în cele ce urmează este legată de această noapte. Dar să ne aducem aminte ce s-a întâmplat atunci…

Blândul Iosif şi Fecioara Maria tocmai sosiseră în orăşelul Betleem şi căutau un loc în care să poposească. Maria era obosită şi puţin îngrijorată căci simţea că se apropie momentul în care pruncuşorul ei va veni pe lume. În zadar căutase Iosif o cămăruţă pentru ei doi, nicăieri nu se găsea un locşor liniştit, nimeni nu îi primea. Oraşul întreg era un furnicar de oameni care se distrau şi făceau zarvă în jurul meselor încărcate de mâncare şi băutură. Atunci Iosif a luat-o pe Maria şi la marginea oraşului au găsit un fel de peşteră unde de obicei se adăposteau vitele.

Acolo, în liniştea nopţii, între animalele care îşi rumegau fânul, s-a născut pruncul Iisus.

Şi de ce a fost totul minunat? Din multe, multe motive. Mai întâi, pentru că Maria a născut cu zâmbetul pe buze, fără să simtă nici o durere. Cu toate că peştera era întunecată, în momentul naşterii totul s-a umplut de o lumină cerească… de parcă zeci de candelabre nevăzute ar fi luminat o sală împărătească. Animalele din peşteră, ca şi cum ar fi ştiut că pruncul din peşteră nu era unul obişnuit, ci însuşi Împăratul cerului şi al pământului, au îngenuncheat în faţa lui, iar boii s-au apropiat de El ca să-l încălzească cu răsuflarea lor caldă. Nu sunt acestea toate lucruri neobişnuite, adevărate minuni?

Dar minunile nu s-au oprit la gura peşterii. Toată natura, toată creaţia a prins de veste că se întâmplase ceva nemaipomenit. Pe câmpul din apropiere, păstorii au fost vestiţi de cântările îngerilor că se născuse Pruncul cel sfânt. Ei au alergat la peşteră şi i s-au închinat.

Undeva, într-un colţ îndepărtat al lumii, nişte magi astronomi cercetau cerul plin de stele. La un moment dat, au văzut o stea nouă care le întrecea pe toate în strălucire. Şi s-au hotărât să o urmeze. Steaua îi îndruma zi şi noapte ca un prieten călăuzitor. Când au ajuns la Ierusalim, oraşul în care locuia crudul rege Irod, ea s-a făcut nevăzută. Dar li s-a arătat din nou după ce au plecat de acolo până la Betleem, deasupra peşterii. Şi cei trei magi şi-au dăruit cu bucurie cadourile micului împărat: aur, smirnă şi tămâie.

Cu toate că naşterea lui Iisus a adus numai bucurie, a fost un om care nu se bucura deloc. Cine era acela? Irod cel rău, împăratul, căci nu voia să-i ia altcineva locul. De aceea el a poruncit soldaţilor săi să omoare toţi copilaşii mai mici de doi ani. Dar Dumnezeu şi-a ocrotit Fiul. Şi iată-i pe Iosif şi Maria împreună cu copilaşul luând calea pribegiei către Egipt.

Drumul era greu şi deşi era spre dimineață, arşița pârjolea totul, oboseala îi copleşea. Atunci s-au oprit la umbra rară a unor spini iar Maria i-a dat copilului să sugă. Privindu-l cu iubire, Maria se întreba: de ce atâta ură? cu ce greşise acest prunc? Şi ochii i se umeziră de lacrimi. Încercând să înțeleagă, Maria îşi lăsă privirea să-i alunece departe în zare dar o vedenie grozavă o înspăimântă: i se păruse că-l vede pe Fiul său răstignit pe o cruce. Izbucni atunci într-un plâns amarnic, iar lacrimile grele care cădeau pe fața pruncului îl trezíră. O privi pe mama sa şi îi mângâie uşor obrazul cu un zâmbet.

-De ce plângi, Marie ? o întrebă Iosif. Dar Maria nu răspunse. Căută ceva să-şi steargă ochii dar nu găsi la îndemână decât căciulița pruncului. Văzând că o udase cu lacrimile sale, a pus-o să se usuce pe tulpina uscată a unui spin.

-E timpul să mergem, căldura se întețeşte, a mai spus Iosif. Atunci, Maria, întorcându-se să ia căciulița, a rămas mută de uimire: tulpina spinului se transformase într-un lujer verde iar în locul căciuliței strălucea o minunată floare albă ca neaua, deschisă ca un potir de cristal, împrăştiind în jur un parfum îmbătător. Era o floare de crin. Pruncul zâmbi din nou. Fără să-i spună nimic lui Iosif de teamă să nu rupă floarea, Maria urcă cu pruncul pe măgăruş şi porniră din nou la drum. Se spune că de atunci floarea de crin strânge în potirul său cele dintâi lacrimi de rouă ale dimineții.

Ați văzut, dragi copii, câte minuni s-au întâmplat la Naşterea Domnului? În aceste zile de sărbătoare, să vă uitați şi voi în jurul vostru şi o să vedeți că şi viața voastră este presărată cu minuni, mari şi mici. Nu trebuie decât să le descoperiți căci sunt atât de aproape de voi.

Crăciun fericit şi
La mulți ani şi tuturor !

Rpovestit de **Cristina Manea**

Revista pentru mama şi pentru tata

Revista pentru mama şi pentru tata

Ioana visul copiilor

Decembrie 2006, nr. 12

Preț special de sărbători 1,99 lei

Lunar, la toate chioşcurile de presă

Strălucitoare
Fiți o gravidă frumoasă

9 SUPERSFATURI pentru mama şi tata

Sarmale & cozonaci?
Atenție sporită, bucate grele!

Şcoala părinților
Năsuc înfundat
Perfida angină
Gelozia între frați
Copilul singuratic

Poveste de Crăciun

Învață o rugăciune!

Mare este Dumnezeu!
Am spus-o și o spun mereu.
Mare este Dumnezeu!

Cum de sus și până jos
Dumnezeu este Hristos
Cum de jos și până sus
Dumnezeu este Iisus.

Ca florile-n Armindeni
Dumnezeu e pretutindeni,
Pe pământ și în văzduh
Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Mare este Dumnezeu!
Am spus-o și o spun mereu
Mare este Dumnezeu!

